

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžik/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 6017200523
Dátum vydania rozhodnutia: 12.06.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6017200523.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Anny Peťovskej, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu: G. G., nar. XX.XX.XXXX, t. č. S., zastúpený advokátskou kanceláriou LEGES Advisory, s.r.o., so sídlom Pod Urpínom 923/5, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Šagátova 1, 813 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-odv-27-1/11-2017 zo dňa 13.07.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/108/2017-55 zo dňa 20.12.2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica (ďalej aj len „ÚVTOS“ alebo „povinná osoba“ alebo „ústav“) po zrušení skôr vydaného rozhodnutia žalovaným a po vrátení veci na ďalšie konanie rozhodnutím č.: ÚVTOS-inf-29-2/13-2017 zo dňa 27.06.2017 žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií zo dňa 25.04.2017 požadovaných podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj len „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) nevyhovel. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že informácie požadované žalobcom v požadovanom rozsahu nemá k dispozícii a zo žiadneho predpisu mu nevyplýva povinnosť tieto získať, zhromažďovať, vyhľadávať či dokonca spracovávať a nemá ani vedomosť, ktorá povinná osoba ich má k dispozícii (§ 15 ods. 1).

2. Žalobca podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. GR ZVJS-odv-27-1/11-2017 zo dňa 13.07.2017 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“)

tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie o odmietnutí - nesprístupnení informácií potvrdil. V odôvodnení uviedol, že preskúmaním vecí na základe odvolania zistil, že požadované informácie povinná osoba nemala k dispozícii. Povinná osoba teda vec správne posúdila.

3. Žalovaný posúdil aj predchádzajúce konanie a okolnosti súvisiace s vydaním prvostupňového rozhodnutia a k odvolacej námietke spochybňujúcej legitimitu tohto konania z dôvodu, že neboli vydané písomné rozhodnutia v rozsahu bodov I až IV žiadosti uviedol, že sa povahou predmetu žiadosti jednalo o práva odsúdeného pri výkone trestu, ktorých úprava je obsiahnutá v zákone č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody (ďalej aj len „zákon o výkone trestu“). Tento zákon nevyžaduje od ústavu v žalobcom požadovanom rozsahu práv v postavení odsúdeného vydanie písomného rozhodnutia. Preto nedošlo k nezákonnosti, ak ústav o týchto právach nevydal vo formalizovanom konaní písomné rozhodnutie.

II.

4. Žalobca rozhodnutie žalovaného napadol správnou žalobou, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-odv-27-1/11-2017 zo dňa 13.07.2017 a vrátenia veci na ďalšie konanie.

5. V žalobe rozporoval neexistenciu požadovaných informácií a tvrdil, že žalovaný nimi disponuje. Namietal postup povinnej osoby a žalovaného argumentujúc, že zákon o výkone trestu neobsahuje úpravu procesného postupu správneho orgánu pri riešení žiadosti odsúdeného, ktoré sa dotýkajú jeho právnej sféry. Správne mal preto ÚVTOS postupovať podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj len „správny poriadok“), ktorého pôsobnosť je podľa § 97a ods. 2 zákona o výkone trestu vylúčená len pri konaniach uvedených v § 97a ods. 1, čo nie je prípad žalobcu. Aplikácia správneho poriadku vyplýva aj z článku 2 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca tvrdil, že neposkytnutie žiadaných informácií predstavuje porušenie jeho práva na prístup k informáciám. Navyše rozhodnutie žalovaného trpí vadou nepreskúmateľnosti, teda je arbitrárne.

III.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24S/108/2017-55 zo dňa 20.12.2018 žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj len „SSP“) zamietol.

7. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukazujúc na § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. uviedol, že každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

8. Podľa krajského súdu nebolo medzi účastníkmi konania vo veci sporné, že žalobca postupom podľa zákona č. 211/2000 Z. z. požadoval sprístupniť písomné rozhodnutia povinnej osoby, ktorá ich v písomnej forme nevyhotovila a ani takúto povinnosť nemala. Žalobca v postavení odsúdeného sa žiadosťou adresovanou ústavu, v ktorom bol za účelom výkonu trestu odňatia slobody umiestnený, domáhal výhradne úpravy jeho práv počas výkonu trestu právoplatne odsúdeného (povolenie častejšieho telefonovania, povolenie práce na notebooku v cele, povolenie návštevy inej osoby ako blízkej, povolenie nosenia civilného odevu na súdnych pojednávaníach, ktoré sú v inej ako trestnej veci). Úprava týchto práv a rozhodovanie o nich spadá do režimu zákona o výkone trestu“), ktorý v uvedených prípadoch vydanie písomného rozhodnutia nevyžaduje.

9. Krajský súd nesúhlasil s názorom žalobcu o aplikácii správneho poriadku. Uviedol, že žalovaný a povinná osoba sú ministerstvom spravodlivosti zriadené štátne organizácie, ktoré nie sú správnym orgánom v zmysle vymedzenia v § 1 ods. 2 správneho poriadku. Na konanie ústavu a žalovaného ako súčasť Zboru väzenskej a justičnej stráže sa vzťahuje správny poriadok výnimočne len pri plnení úloh orgánu štátnej správy. Výkon trestu odňatia slobody a ani jeho zabezpečovanie zo strany ÚVTOS nie je

administratívnym konaním a rozhodovanie žalovaného v rámci zabezpečovania výkonu trestu odňatia slobody a iných činností uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ až p/ zákona č. 4/2001 Z. z. nie je rozhodovaním správneho orgánu o právach a právom chránených záujmoch fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Konkrétne ústav pri plnení úloh zverených mu do pôsobnosti v § 4 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z. je viazaný zákonom o výkone trestu a pri plnení týchto úloh má postavenie ozbrojeného bezpečnostného zboru, ktorý bol zriadený zákonom č. 4/2001 Z. z. a ktorému bola týmto zákonom zverená pôsobnosť zabezpečovať o.i. aj výkon trestu odňatia slobody a ostatné činnosti vo vzťahu k odsúdeným (§ 4 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z.). V súvislosti s výkonom trestu vykonáva svoju činnosť podľa tohto zákona a osobitných predpisov, ktorým je najmä zákon č. 475/2005 Z. z., pričom podľa v tomto zákone ustanoveného osobitného postupu ústav vykonáva len tie konania, ktoré sú vymedzené v § 97a tohto zákona, čo však nie je prípad žalobcom požadovanej úpravy práv.

10. Z hľadiska namietaného práva na informácie za zásadnú krajský súd považoval skutočnosť, že povinná osoba nevydala, a pritom zákonne, písomné rozhodnutia o právach žalobcu počas výkonu trestu (bod I. až IV.), a preto sa stotožnil s jej názorom, že požadovanou informáciou - písomnými rozhodnutiami o týchto žiadostiach, nedisponovala.

11. K žalobcovým námietkam o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov krajský súd uviedol, že tieto boli formulované len všeobecne. Keďže správne mu nepripadá právomoc vyhľadávať dôvody nezákonnosti a dopĺňať žalobné body, takýmto všeobecným námietkam krajský súd nemohol vyhovieť.

IV.

12. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP.

13. V dôvodoch kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd sa nezaoberal pre vec podstatnou skutočnosťou, a to že povinná osoba disponovala požadovanými informáciami a tieto mu neposkytla. Vytýkal krajskému súdu, že vo veci konal nedôsledne a napriek tomu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, rozhodnutie nezrušil, ale formalisticky prevzal arbitrárnu argumentáciu žalovaného.

14. Povinnosťou krajského súdu bolo preskúmať, či povinná osoba a žalovaný postupovali zákonne. Preto mal krajský súd prejudiciálne najprv posúdiť, či povinná osoba disponovala požadovanými informáciami. Pri inom postupe súdu bola žalobcovi odopretá spravodlivosť.

15. Ďalší dôvod kasačnej sťažnosti sťažovateľ videl v arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia súdu a v porušení práva na kontradiktórnosť konania spočívajúceho v tom, že krajský súd doručil sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného k žalobe bez príloh.

16. Z uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V.

17. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na názore, že povinná osoba aj žalovaný postupovali pri vybavovaní žiadosti žalobcu o informácie zo dňa 27.04.2017 v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. a ich postupom nebolo porušené ústavné právo žalobcu na informácie.

18. K námietke kasačnej sťažnosti, že sťažovateľovi neboli doručené všetky prílohy vyjadrenia k žalobe uviedol, že pokiaľ žalobca považoval za potrebné vyjadriť sa ku všetkým priloženým prílohám a tieto mu neboli doručené, mal možnosť túto skutočnosť voči konajúcemu krajskému súdu namietať bezodkladne po doručení vyjadrenia žalovaného. Žalobca tak urobil až v kasačnej sťažnosti. Žalobca disponoval všetkými rozhodujúcimi písomnosťami, na základe ktorých krajský súd v merite veci rozhodol.

19. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou pochybenia súdu, že nevykonával navrhnutý výsluch svedka - riaditeľa ústavu. Správny súd pri preskúvaní rozhodnutí orgánu verejnej správy vo všeobecnosti vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy a sám vykonáva dokazovanie, len ak to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Podľa žalovaného krajský súd pred vydaním rozhodnutia vykonával dostatočné dokazovanie, riadne sa oboznámil s relevantnými listinami, vec správne právne posúdil a súladne s požiadavkami preskúmateľnosti sa vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými námietkami sťažovateľa.

20. Nebolo porušené ani právo žalobcu na spravodlivý proces. Vo vzťahu k predloženým dôkazom vzťahujúcim sa na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9C/45/2017, žalovaný uviedol, že sa jedná o listiny nesúvisiace s napadnutým rozhodnutím a žalovaný nie je účastníkom tohto konania.

21. Žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietnuť a sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznať. V prípade úspechu sťažovateľa v rozsahu námietky porušenia princípu kontradiktórnosti konania navrhol, aby kasačný súd žalovaného k úhrade trov konania sťažovateľa nezaviazal.

VI.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) sa najprv zaoberal formálnymi náležitosťami kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), osobou oprávnenou na jej podanie (§ 442 ods. 1 SSP) a sťažovateľ je riadne zastúpený (§ 449 ods. 1 SSP).

23. Následne najvyšší súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 445 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení § 137 ods. 4 SSP, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná, a preto jej nie je možné vyhovieť.

24. V posudzovanej veci je kľúčovou otázkou dôvodnosť odmietnutia sprístupnenia žalobcom požadovaných informácií v rozsahu písomných vyhotovení úpravy práv žalobcu v postavení odsúdeného po dobu výkonu trestu.

25. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že dňa 25.04.2017 žalobca v postavení odsúdeného požiadal ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová (povinná osoba), v ktorom bol na výkon trestu umiestnený, o I/ povolenie častejšieho telefonovania, II/ povolenie práce na notebooku v cele, III/ povolenie návštevy inej osoby ako osoby blízkej, IV/ povolenie nosenia civilného odevu v rámci súdnych pojednávaní v iných než v trestnej veci, V/ sprístupnenie písomných rozhodnutí o žiadostiach v rozsahu bodov I/ až IV/. Vo veci bolo vydané tzv. fiktívne rozhodnutie, ktoré žalovaný zrušil a vec vrátil povinnej osobe na ďalšie konanie. Povinná osoba rozhodnutím č.: ÚVTOS-inf.-29-2/13-2017 zo dňa 27.06.2017 (prvostupňové rozhodnutie) žiadosti nevyhovela z dôvodu, že požadované informácie nemá k dispozícii a nemá vedomosť ani kde možno požadovanú informáciu získať. Žalobca podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č.: GR ZVJS-odv.-27-1/11-2017 zo dňa 13.07.2017 zamietol a rozhodnutie povinnej osoby č.: ÚVTOS-inf.-29-2/13-2017 potvrdil.

26. O nevyhovení požadovanej úpravy práv žalobcu v zmysle bodov I/ až IV/ bol žalobca informovaný ústne dňa 10.05.2017 pedagógom ústavu.

27. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

28. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať, postúpi žiadosť do 5 dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím.

29. Podľa § 97a ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. v znení platnom v rozhodnom čase ústav alebo generálne riaditeľstvo koná vo veci:

a/ disciplinárnej odmeny,

b/ disciplinárneho previnenia,

c/ náhrady škody na majetku štátu v správe ústavu alebo generálneho riaditeľstva (ďalej len „konanie o náhrade škody“),

d/ zvýšených trov výkonu trestu a zavinených trov výkonu trestu (ďalej len „konanie o zvýšených a zavinených trovách“),

e/ zhabania veci.

30. Podľa § 97a ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. na konanie podľa odseku 1 sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní.

31. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku.

32. V danom prípade je nesporné, že povinná osoba žiadosti žalobcu o úpravu práv odsúdeného po dobu výkonu trestu nevyhovela. Taktiež nie je sporné, že sa jedná o práva odsúdeného počas výkonu trestu, ktoré podliehajú režimu zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu. Sporným medzi účastníkmi konania je, či o týchto právach mala povinná osoba vydať písomné rozhodnutie a či za daných okolností mala požadované informácie v požadovanom rozsahu v dispozícii, a potom či bola povinná ich sprístupniť v písomnej podobe tak, ako to žalobca požadoval.

33. Kasačný súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že v danom prípade povinná osoba v zmysle zákona o sprístupnení informácií požadovanými informáciami v požadovanom rozsahu a forme nedisponovala a ani nemala vedomosť o tom, že by ich iná povinná osoba mala k dispozícii. Preto bolo na mieste odmietnutie žiadosti v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. tak, ako povinná osoba rozhodla pod č.: ÚVTOS-inf.-29-2/13-2017 zo dňa 27.06.2017 a žalovaný toto rozhodnutie na odvolanie žalobcu ako vecne správne rozhodnutím č.: GR ZVJS-odv.-27-1/11-2017 potvrdil. Žalovaný zároveň svojím rozhodnutím stručné odôvodnenie rozhodnutia povinnej osoby doplnil o vecné dôvody podporené relevantnými ustanoveniami zákona o výkone trestu. S argumentáciou žalovaného sa kasačný súd stotožňuje.

34. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že výkon práv vo výkone trestu realizuje odsúdený podľa zákona o výkone trestu. Najvyšší súd už vo svojej skoršej rozhodovacej činnosti (napr. uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 3Sžo/140/2015 zo dňa 25.05.2016) vyslovil, že právna úprava vydávania individuálnych správnych aktov ako výsledkov rozhodovania o uplatnení jednotlivých práv odsúdených nevyžaduje písomnú formu.

35. Konanie vo veciach súvisiacich s výkonom trestu má svoju osobitnú úpravu v § 97a a nasl. zákona č. 475/2005 Z. z. Zákon v tomto ustanovení definuje práva, o ktorých sa rozhoduje osobitným individuálnym správnym aktom a upravuje postup tohto konania. Aplikáciu správneho poriadku na toto konanie zákonodarca v odseku 2 vylúčil.

36. V iných častiach zákona upravujúcich práva odsúdeného zákon hovorí len o schválení/povolení. Pritom z nijakých ustanovení zákona nevyplýva povinnosť ústavu o úprave práv odsúdeného vydať písomné rozhodnutie.

37. Žalobca sa žiadosťou zo dňa 27.04.2017 v postavení odsúdeného domáhal úpravy práve takýchto práv. Konkrétne sa domáhal častejšieho telefonovania (§ 27), povolenia práce na notebooku v cele (§ 23), povolenia návštevy inej osoby ako blízkej (§ 24) a povolenia nosenia civilného odevu v rámci súdnych pojednávaní v iných než v trestnej veci (§ 20 a Rozkaz ministra spravodlivosti SR č. 12/2015 o vystrojovaní obvinených a odsúdených a o nakladaní s osobnými vecami obvinených a odsúdených (§ 21 ods. 1 písm. b/)). Teda, jednalo sa o úpravu práv, ktorá podlieha režimu schvaľovania bez vydania písomného rozhodnutia.

38. Pre komplexnosť kasačný súd uvádza, že nesúhlasné stanovisko žalovaného k takýmto žiadostiam odsúdeného, čo bol i prípad žalobcu, nie je typickým individuálnym správny aktom, a preto ani nepodlieha revízii riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej authority, ktoré priamo a bezprostredne vplýva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody a na nápravu odsúdeného (bližšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/140/2015 zo dňa 25.05.2016 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 7/2016).

39. Správne preto postupoval krajský súd, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože povinná osoba nedisponovala takými informáciami a v takom rozsahu ako žalobca požadoval v bode V/ žiadosti zo dňa 25.04.2017.

40. Žalobca v kasačnej sťažnosti tiež namietal, že krajský súd porušil jeho právo na kontradiktórnosť konania tým, že mu zaslal len vyjadrenie žalovaného k žalobe bez príloh, na ktoré žalovaný vo vyjadrení poukazoval, pričom vzhľadom na skutočnosť, že na konanie v správnom súdnictve sa popri osobitných princípoch vymedzených v § 5 ods. 2 až 12 SSP primerane vzťahujú aj princípy Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o.i. i princíp kontradiktórnosti konania vyjadrený v čl. 9 CSP, bolo povinnosťou krajského súdu zaslať žalobcovi vyjadrenie žalovaného aj s priloženými prílohami.

41. Zo zistení kasačného súdu (č. l. 36-38 súdneho spisu) vyplynulo, že prílohy žalovaného k žalobe tvorili 1/ žurnalizovaný spis druhostupňového orgánu v rozsahu 15 strán a 2/ žurnalizovaný spis prvostupňového orgánu v rozsahu 34 strán. Ako z dikcie čl. 9 CSP vyplýva, strany sporu majú rovnaké právo oboznámiť sa s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

42. Najvyšší súd nijako nespochybňuje tvrdenie žalobcu o primeranej aplikácii princípov Civilného sporového poriadku aj v správnom súdnom konaní. V tejto súvislosti však nemožno prehliadnuť, že v čl. 9 CSP je princíp kontradiktórnosti limitovaný dodatkom „v rozsahu, ktorý určí zákon“. Z takto koncipovanej kontradiktórnosti vyplýva, že súd je povinný doručovať procesné úkony, resp. podania stranám len v prípadoch výslovne stanovených zákonom. Konkrétne sa jedná o doručenie žaloby spolu s prílohami žalovanému s výzvou na vyjadrenie, doručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe žalobcovi s možnosťou (nie povinnosťou) sa k nemu vyjadriť, tzv. replika, doručenie vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného s možnosťou (nie povinnosťou) vyjadriť sa, tzv. duplika. Zo žiadneho ustanovenia SSP nevyplýva povinnosť správneho súdu doručiť žalobcovi administratívny spis vedený žalovaným a orgánom verejnej správy prvého stupňa. Súdna prax za „spisy žalovaného správneho orgánu“ považuje úplný, riadne žurnalizovaný a originálny spisový materiál orgánu verejnej správy v danej veci, pričom spisy musia obsahovať aj originály dokladov o doručení rozhodnutí, aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a o úplnosti spisu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Sžo/176/2008). Administratívny spis žalovaného, z ktorého správny súd vychádza pri svojom rozhodovaní, tvoria všetky dokumenty týkajúce sa tej istej veci.

43. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že mu bolo pred rozhodnutím vo veci krajským súdom doručené len vyjadrenie žalovaného k žalobe, doručené krajskému súdu dňa 19.03.2018, avšak nie prílohy, t. j. administratívne spisy žalovaného a prvostupňového orgánu. Vyjadrenie žalovaného bolo žalobcovi doručené dňa 26.03.2018, kedy ho krajský súd zároveň vyzval vyjadriť sa k nemu v lehote 10

dní. Žalobca sa na výzvu súdu nevyjadril a nedoručenie príloh, resp. konkrétnych listín, nenamietal.

44. Žalobca nevyužil ani právo, ktoré mu ako účastníkovi konania vyplýva z § 81 ods. 1 SSP. Z uvedeného ustanovenia vyplýva právo účastníkov konania, ich zástupcov, osôb zúčastnených na konaní a ich zástupcov a zainteresovanej verejnosti nahliadať do súdneho spisu a jeho príloh a robiť si z nich odpisy a výpisy, alebo žiadať, aby im bol takýto odpis alebo výpis vydaný. Právo účastníka konania nahliadať do súdneho spisu predstavuje podstatnú časť práva na súdnu ochranu, ktorá práve slúži na to, aby účastník konania mohol presadiť svoje práva v konaní na správnom súde tak, aby mu nebola odňatá možnosť konať pred správnym súdom. Pritom právo nazerania do spisu a vyhotovovania výpisov, odpisov a fotokópií z neho, sa vzťahuje na celý súdny spis, vrátane pripojených súdnych spisov alebo pripojených spisov iných orgánov verejnej moci, teda aj administratívneho spisu, ktorý tvorí prílohu súdneho spisu. Sťažovateľ toto svoje procesné právo nevyužil a o výpis alebo odpis príloh vyjadrenia žalovaného nepožiadala.

45. Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

46. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov tohto konania, keďže žalobca (sťažovateľ) nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v zásade neprináleží.

47. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.